

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoS/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	6123357135
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123357135.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej Remedium Legal, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému C. T., narodenému XX. I. XXXX, Y. Y., o zaplatenie 5.647 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 68Csp/6/2024, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. marca 2025 sp. zn. 27CoCsp/8/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) rozsudkom z 29. novembra 2024 č. k. 68Csp/6/2024 - 128 I. zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trenčín č. k. 68Csp/6/2024 - 98 zo dňa 13.03.2024, II. žalobu zamietol a III. žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia istiny vo výške 5.647 eur spolu s kapitalizovaným zmluvným úrokom vo výške 1.010,94 eura, kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 51,27 eura a s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.630,74 eura od 06.12.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne (I. F. L., E. L.) uzatvorila so žalovaným dňa 12.12.2013 Zmluvu o I. C. X. č. 275/3013/13SU, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 15.000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 118. mesačných splátkach zročných k 04. dňu v mesiaci vo výške 206,74 eura a poslednej 119. splátky vo výške 205,70 eura. Konečná splatnosť úveru bola medzi účastníkmi dohodnutá dňa 04.12.2023. Žalovaný nesplnil v stanovených termínoch dohodnuté splátky úveru, čím porušil svoju povinnosť zo zmluvy, preto banka listom označeným ako Posledná výzva pred zosplatnením písomne vyzvala žalovaného na úhradu viac ako 3 omeškaných splátok ku dňu 15.11.2021 v celkovej výške 1.119,41

eura, a to v lehote najneskôr 15 dní od doručenia výzvy s upozornením na možnosť predčasného zosplatnenia úveru v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalovaný si túto zásielku na pošte neprevzal v odbernej lehote. Pohľadávka žalovaného nebola v stanovenej lehote uhradená, preto právna predchodkyňa žalobkyne vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 06.01.2022, pričom pohľadávku zo zmluvy o úvere č. 275/3013/13SU vo výške 6.066,60 eura (z toho istina predstavovala sumu vo výške 5.630,74 eura, úroky sumu vo výške 411,52 eura, úroky z omeškania sumu vo výške 8,08 eura a poplatky vo výške 16,26 eura) žiadala uhradiť v lehote 10 dní od doručenia výzvy na účet uvedený vo výzve. Žalovaného zároveň upozornila aj na skutočnosť, že v prípade neuhradenia pohľadávky môže byť pohľadávka postúpená na inú osobu. Zároveň preukázala poštovou obálkou, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bolo žalovanému riadne doručované poštou, s tým, že obálka sa banke vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Dňom 01.10.2021 sa pôvodný veriteľ - I. F. L., E. L. zlúčila so spoločnosťou Č.X. I. F., E. L., ktorá sa stala univerzálnym právnym nástupcom pôvodného veriteľa. Dňa 05.12.2022 bola pohľadávka zo zmluvy o úvere proti žalovanému postúpená na žalobkyňu. Súd prvej inštancie vychádzajúc z ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že z uvedenej výzvy nevyplyva, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky mienil pôvodný veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky a nie je ani zrejmé, z čoho presne pozostávala uvedená dlžná suma 1.119,41 eura, keďže táto suma nepredstavuje násobok dohodnutej mesačnej splátky vo výške 206,74 eura. Za podstatné považoval aj to, že lehota na úhradu uvedenej sumy bola určená najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Za situácie, že predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 13.12.2021, pri dohodnutej splatnosti jednotlivých splátok vždy k 04. dňu v mesiaci, mohol pôvodný veriteľ žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, ktorá bola zročná v utorok dňa 04.01.2022. Toto svoje právo však pôvodný veriteľ využil až dňa 06.01.2022, čiže učinil tak z pohľadu zákona neskoro, nakoľko toto jeho právo splatnosťou najbližšej nasledujúcej splátky zročnej dňa 04.01.2022 zaniklo podľa § 565 Občianskeho zákonníka. V prípade vyhlásenia úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka poukazoval na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zaoberajúce sa zákonnými podmienkami predčasného zosplatnenia úveru. Za tejto situácie preto nebolo možné považovať za platné predčasné zosplatnenie úveru vykonané listom pôvodného veriteľa zo dňa 06.01.2022 označeným ako Vyhlásenie úveru za predčasne splatný. Uviedol, že zistenie pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky došlo k jednorazovému predčasnému zosplatneniu celého úveru má význam pre posúdenie otázky dodržania zákonom stanovenej trojmesačnej lehoty omeškania pred zosplatnením, ako aj otázky prípadného premĺčania nároku žalobcu. Za stavu, že v tomto prípade nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru pôvodným veriteľom, nebolo možné ani platne postúpiť žalovanú pohľadávku žalobkyňi zmluvou o postúpení pohľadávok č. 22251000483 uzatvorenou dňa 05.12.2022, keďže pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku, ktorá v čase postúpenia fakticky neexistovala a žalobca tak nebol aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, čo samo o sebe zakladá dôvod pre zamietnutie žaloby ako celku. Zároveň súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 nemohol priznať veriteľovi právo na zaplatenie splátok úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu, ak si v žalobe veriteľ uplatňoval zaplatenie celého mimoriadne zosplatneného úveru a súd dospel k záveru, že mimoriadne zosplatnenie úveru je neplatné. Najvyšší súd SR pre takéto prípady uzavrel, že ak by súd priznal za takéhoto stavu nárok na zaplatenie jednotlivých splatných splátok, porušil by tým zásadu „ne ultra petitem“ a teda prekročil by rámec vymedzeného petitu, čo je neprípustné. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. marca 2025 sp. zn. 27CoCsp/8/2025 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zmysle § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). V odôvodnení svojho rozhodnutia mal za nesporné, že právna predchodkyňa žalobkyne a žalovaný uzatvorili dňa 12.12.2013 Zmluvu o I. C. X. č. 275/3013/13SU (ďalej len „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru vo výške 15.000 eur a nebolo sporné, že žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť uhrádzať v stanovených termínoch dohodnuté splátky úveru. Medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a dlžníkom v rámci ich zmluvných vzťahov existovala dohoda o možnosti

vyhlásiť úver za predčasne splatný pred termínom splatnosti a preto právna predchodkyňa žalobkyne bola oprávnená vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru za dohodnutých podmienok. Z obsahu spisu vyplývalo, že právna predchodkyňa žalobkyne vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením na možnosť zosplatnenia úveru listinou zo dňa 16.11.2021, označenou ako „Posledná výzva pred zosplatnením“. Z obsahu uvedenej listiny je zrejmé, že právna predchodkyňa žalobcu žalovanému oznámila, že nakoľko mešká so splácaním úveru viac ako 3 splátky, žiada ho o uhradenie dlžnej čiastky, ktorá je k 15.11.2021 vo výške 1.119,41 eura, najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy, pričom žalovaného v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornila na možnosť predčasného zosplatnenia úveru v prípade nevyrovnania záväzkov po lehote v stanovenom termíne. Z listiny označenej ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 06.01.2022 vyplývalo, že právna predchodkyňa žalobkyne oznámila žalovanému, že s účinnosťou v 10. deň odo dňa doručenia tejto výzvy vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, pričom k 05.01.2022 dlžná suma predstavuje sumu 1.559,30 eura a celý záväzok predstavuje k 05.01.2022 sumu 6.066,60 eura, ktorú je povinný zaplatiť v deň účinnosti zosplatnenia úveru. Oznámenie bolo žalovanému doručené poštou a zásielka sa vrátila odosielateľovi ako neprevzatá v odbernej lehote. Na žalobkyňu bola postúpená pohľadávka na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 05.12.2022, ktorej predmetom postúpenia bola aj pohľadávka voči žalovanému. V tomto smere odvolací súd poukázal na to, že možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je upravené v § 565 Občianskeho zákonníka a predmetné ustanovenie umožňuje veriteľovi uplatňovať si voči dlžníkovi celú pohľadávku, resp. jej nezaplatený zvyšok, ak dlžník nedodržiaval, neplnil svoje povinnosti zo zmluvy riadne a včas, pričom toto právo môže využiť do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. V prípade, ak toto právo nevyužije včas, tak záväzok plniť v splátkach ostáva zachovaný aj naďalej. Veriteľ však svoje právo môže využiť po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom. Strata výhody splátok teda nenastáva priamo zo zákona. Pre posúdenie jednorazového predčasného zosplatnenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť osobitné ustanovenie k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, ktorým je ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje špeciálne podmienky pre možnosť veriteľa zosplatniť celý dlh. Odvolací súd bol názoru, že v prípade, ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom. Odvolací súd uviedol, že aj keď ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravujú len zákonné podmienky zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky a vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenie práva zosplatniť úver, v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu vyššie citované ustanovenia neukladajú *expressis verbis*, nemožno však opomenúť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Výzva prezumovaná v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy, ktorej účelom je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou uplatní svoje právo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Odvolací súd poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v otázke týkajúcej sa splnenia podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch, kde predmetom posúdenia súdu bola (ne) platnosť písomných podaní (úkonov) veriteľa (právnej predchodkyne žalobkyne) a to na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023, v zmysle ktorého sa jednoznačne určilo, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. Najvyšší súd SR v uznesení z sp. zn. 5Cdo/197/2022 zotrval na svojich záveroch, pričom svoju argumentáciu doplnil, keď konštatoval, ... „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne

špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený“. Z novších rozhodnutí poukázal na závery Najvyššieho súdu SR vyjadrených v uznesení sp. zn. 6Cdo/15/2023, ktorým nedošlo k odklonu od vyššie spomínanej ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a to v znení „...neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnu predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a. s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne v spore. Vzhľadom k vyššie uvedenému možno dospieť k záveru, že v prípade zosplatnenia dlhu musí právny úkon, ktorý zosplatnenie má vyvolať obsahovať aj údaj o identifikácii splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, keďže vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovennej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v § 103 vety druhej a § 101 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa od žalobcu resp. právneho predchodcu žalobcu vyžaduje vymedzenie konkrétnej náležitosti už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v podobe identifikácie splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní a pre ktorú splátku mal žalobca v úmysle požadovať mimoriadne zosplatnenie úveru. Tento obsah možno vydedukovať z podmienok, ktoré musia byť splnené pre realizáciu mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom. Odvolací súd, vychádzajúc zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, aplikujúc aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR, sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že neboli naplnené predpoklady pre platné zosplatnenie úveru. Z obsahu výzvy označenej ako „Posledná výzva pred zosplatnením“ zo dňa 16.11.2021 žalovaný nemal možnosť posúdiť, zaplatením ktorej konkrétnej splátky (prípadne v akej výške) je možné odvrátiť predčasné zosplatnenie úveru. Rovnako ako vo výzve zo dňa 16.11.2021 aj v predmetnom oznámení označenom ako „Vyhlásenie úvere za predčasne splatný“ zo dňa 06.01.2022 absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ k zosplatneniu pristúpil. Pri takto neurčito formulovanej výzve, bez jasne a zrozumiteľne označenej splátky a rovnako aj oznámenia o zosplatnení nie je možné konštatovať, aby banka splnila svoju povinnosť vyplývajúcu jej z us. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a úver platne zosplatnila. Až v priebehu konania žalobkyňa upresnila skutkové tvrdenie o tom, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky podaním zo dňa 06.01.2022 došlo pre nesplnenie splátky splatnej dňa 04.10.2021. Toto jej skutkové tvrdenie však zo žiadneho právneho úkonu (výzvy alebo zosplatnenia) právnej predchodkyne žalobkyne nevyplyva. V zmysle naplnenia požiadavky určitosti právneho úkonu, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, že posudzované výzvy pred vyhlásením splatnosti úveru či zosplatňujúca z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní a zaplatením ktorej zabráni zosplatneniu úveru odvolací súd uviedol, že nestačí spotrebiteľa iba všeobecne upozorniť na to, že je v omeškaní so zaplatením viacerých splátok (uvedením výšky sumy omeškaných splátok), ale upozornenie musí obsahovať uvedenie tej konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ upozorňuje spotrebiteľa (dlžníka), že nezaplatením tej konkrétnej splátky využije oprávnenie vyhlásiť mimoriadne zosplatnenie úveru. Uvedenie konkrétnej splátky predstavuje notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údajov nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže

v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Pokiaľ žalobkyňa upriamila pozornosť odvolacieho súdu na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022, k tomu uviedol, že ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít nemožno považovať jediné rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktorý právny názor v ňom vyjadrený neskoršia súdna prax najvyššieho súdu nenadviazala. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje žalobca je svojím nastoleným záverom pri riešení (ne) platnosti právnych úkonov ojedinelým na rozdiel od vyššie citovaných rozhodnutí dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022, 5Cdo/2/2023, 6Cdo/15/2023), ktoré sa zjednotili v otázke konkretizovania splátky už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré závery sú pre odvolací súd záväzné. Rovnako daný prípad nemožno posudzovať v intenciách záverov plynúcich z odvolateľom citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2020, publikovaného pod č. R 29/2023, nakoľko dané rozhodnutie nerieši otázku náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale právnu otázku premlčania. Pokiaľ žalobkyňa vo vzťahu k obsahu výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj oznámenia o zosplatnení poukázala na rozhodnutie odvolacieho súdu, a to v rozhodnutí sp. zn. 16CoCsp/2/2023, ktoré bolo v obdobných skutkových základoch vykladané tak, ako uvádzala žalobkyňa v podanom odvolaní, s poukazom na závery Najvyššieho súdu SR, odvolací súd v predmetnej problematike prehodnotil svoju doterajšiu rozhodovaciu prax v skutkovo obdobných veciach. Za právne nevýznamné považoval odvolací súd tiež poukazy žalobkyne na rozhodnutia iných odvolacích súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci odvolací senát rozhodujúci v súdnej veci viazaný nie je. Nakoľko žalobkyňa v spore neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia, že zo strany právnej predchodkyne žalobkyne došlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nemôže byť platným ani postúpenie pohľadávky žalovaného a zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho žalobkyňa nie je subjektom aktívne vecne legitimovaným na uplatnenie pohľadávky banky v prebiehajúcom spore. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP. Namietala, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu absentuje vysvetlenie, v čom konkrétne identifikoval neurčitost' právnych úkonov, t. j. ako konkrétne sa pri absencii určenia omeškanej splátky a splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ) v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov (žalobkyňa odôvodnenie odvolacieho súdu v zmysle, že pri prejavení vôle veriteľa vo výzve v zmysle § 53 ods. 9 OZ/ § 565 OZ bez špecifikácie konkrétnej splátky v týchto podaniach nemá dlžník možnosť verifikovať svoje omeškanie, teda verifikovať, so zaplatením ktorej splátky a ako dlho je v omeškaní a tak ani nemôže zabrániť zosplatneniu celého dlhu zaplatením konkrétnej omeškanej splátky nepovažuje žalobkyňa za odôvodnenie postačujúce pre spoľahlivé ustálenie, v čom konkrétne má uvedené spôsobovať neurčitost'). Z uvedeného dôvodu mala žalobkyňa za to, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia. Dovolateľka formulovala právnu otázku: „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ náležitosťou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ“.

3.1. Poukázala na rozdielnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o totožnej otázke; v rozhodnutí z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 najvyšší súd zastával názor, že „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od

toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarcu stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla *actio nata*, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vôli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatenej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh... Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“

3.2. Odlišné posúdenie otázky určitosti výzvy - upozornenia, ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru, poskytol najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/197/2022, keď konštatoval: „Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.“

3.3. Mala za to, že dovolací súd pristupuje k výkladu § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ rozdielne, keď vo vyššie citovaných rozhodnutiach dospel k opačným záverom ohľadom povinnosti špecifikácie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu vo výzve v zmysle § 53 ods. 9 OZ resp. v samotnom zosplatnení a následne skutočnosti či táto skutočnosť je alebo nie je podmienkou platnosti tohto úkonu.

3.4. Dovolatelka zastávala názor, že je zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo 6. januára 2022 - toto svoje právo uplatnila v súlade s § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/224/2021, sp. zn. 4Cdo/132/2021, sp. zn. 7Cdo/26/2023, sp. zn. 6Cdo/87/2023, sp. zn. 1Cdo/148/2022) a zároveň toto svoje právo uplatnila v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený. Uviedla, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, by bola, prihliadnuc na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu navyše nadbytočná - keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje.

3.5. Žalobkyňa konštatovala, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ a jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva, nakoľko toto nevyplýva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie

ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu. Obdobne vo veciach, v ktorých sa riešilo, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach, bolo rozhodnuté aj v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023, ktoré podľa názoru žalobkyne predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu a od ktorej sa odvolací súd odklonil. Žalobkyňa zastávala názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým pádom aj k platnému postúpeniu pohľadávky.

3.6. Zdôraznila, že nemožno súhlasiť s právnou interpretáciou a výkladom sporných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka odvolacím súdom, nakoľko ten v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „(...) Z obsahu výzvy označenej ako „Posledná výzva pred zosplatnením“ zo dňa 16.11.2021 žalovaný nemal možnosť posúdiť, zaplatením ktorej konkrétnej splátky (prípadne v akej výške) je možné odvrátiť predčasné zosplatnenie úveru. Rovnako ako vo výzve zo dňa 16.11.2021 aj v predmetnom oznámení označenom ako „Vyhlasenie úvere za predčasne splatný“ zo dňa 06.01.2022 absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ k zosplatneniu pristúpil. Pri takto neurčito formulovanej výzve, bez jasne a zrozumiteľne označenej splátky a rovnako aj oznámenia o zosplatnení nie je možné konštatovať, aby banka splnila svoju povinnosť vyplývajúcu jej z us. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a úver platne zosplatnila (...)“. Správnosť vyššie uvedených interpretačných prístupov a právnych záverov najvyššej súdnej inštancie majú potvrdzovať aj rozhodnutia viacerých súdov nižšej inštancie, ktoré odvolací súd nepovažoval za relevantné. K neurčitosti obsahu (zosplatňujúcej) výzvy zopakovala, že uvedenie splátky pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by stanovoval zákon. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

16. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a

ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Za zohľadnenia skutočností, že odvolací súd náležite aplikoval § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho poňal do svojho rozhodnutia aj prvoinštančný rozsudok, je dovolací súd toho názoru, že z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

16.1. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rovnako konštatoval, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné.

16.2. Následne odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jej odvolacie námietky nepovažoval za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

16.3. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvoláciu námietku žalobkyne týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie vo vzťahu k výzve na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatenie označené ako „Výzva“ z 16. novembra 2021. Po poukaze na povahu predmetu konania sa odvolací súd v odôvodnení stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom potreby aplikácie § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ a úvahy o potrebe vymedzenia konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatiť úver. V nadväznosti na to v zhode s prvoinštančným súdom konštatoval, že z dôvodu neurčitosti (výzvy) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru - označené ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ zo 6. januára 2022 považovať za platné a účinné.

17. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd spolu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

19. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä náležitou aplikáciou prejednávanej zásady, zásady voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípu všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky žalobkyne v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

20. Žalobkyňa namietala i nesprávne právne posúdenie sporu odvodzujúc prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a na preukázanie svojho tvrdenia uviedla rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 a 5Cdo/197/2022.

21. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného dovolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predostretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (iura novit curia 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). Podľa názoru dovolacieho súdu žalobkyňa v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, riešenie ktorej - podľa názoru žalobkyne - je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozdielne a zároveň poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 a 5Cdo/197/2022. Na tomto mieste dovolací súd konštatuje, že senát 1C dovolacieho súdu v uznesení z 30. januára 2024, sp. zn. 1Cdo/123/2022 síce dospel k záveru, že „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá“, avšak je potrebné zdôrazniť, že pre neprípustnosť dovolacích otázok v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 najvyšší súd meritórne nastolenú otázku neriešil. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatnení vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia. Uvedené akcentoval Ústavný súd Slovenskej republiky nasledovne: „(...) len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“ (porovnaj sp. zn. III. ÚS 157/2025). S poukazom na vyššie uvedené je možné konštatovať, že dovolateľka síce odvodzovala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) resp. písm. c) CSP, avšak posudzujúc dovolanie podľa obsahu je nutné vyvodiť prípustnosť jej dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. V danom prípade pre posúdenie veci je zásadnou otázkou, či k ne/dochádza porušeniu ustanovení § 37 ods. 1 a § 53 ods. 9 OZ, ak vo výzve - upozornení ako právnom úkone, absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru a či absencia uvedenia konkrétnej splátky spôsobuje neplatnosť takého úkonu.

24. Vychádzajúc z dovolateľkou formulovanej právnej otázky dovolací súd uvádza, že senát 5C dovolacieho súdu v uznesení z 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022 vyslovil, že „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarcu v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh“.

25. Dovolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že senát 6C najvyššieho súdu vo svojom uznesení z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, po rozbere relevantných právnych ustanovení, § 37 ods. 1 OZ, § 565 vety prvej OZ a § 53 ods. 9 OZ pri posudzovaní rovnako formulovanej otázky ako v preskúmvanej veci dospel k záveru, že „(...) ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej Občianskeho zákonníka o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“. Z týchto dôvodov senát najvyššieho súdu 6C argumenty dovolateľky na podporu jej tvrdenia o neexistencii žiadneho právneho podkladu pre vyžadovanie uvedenia konkretizácie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu (v žiadosti o jednorazové splatenie, resp. v upozornení na hodlané využitie práva tejto predchádzajúcim) nepovažoval za udržateľné.

26. Posudzujúc právne účinky dovolania podľa stavu v čase jeho podania, dovolací súd konštatuje, že medzičasom Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 4. júna 2025 prijalo uznesenie najvyššieho súdu z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 ako judikát, publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

27. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach a v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023.

28. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že v predmetnej VÝZVE nie je označená, špecifikovaná konkrétna splátka, s ktorou je dlžník - spotrebiteľ v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou veriteľ - dodávateľ zvažuje uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ani to z podania nevyplýva, resp. nie je to z neho možné vyvodiť. Dospel k záveru, že tým, že veriteľ - právny predchodca žalobkyne vo VÝZVE zo 16. novembra 2021 neoznačil konkrétnu splátku, v súvislosti s omeškaním s ktorou zvažoval uplatnenie práva zosplatiť úver, znemožnil dlžníkovi - žalovanému efektívne odvrátiť hrozbu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Okresný súd zdôraznil, že veriteľ je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre omeškanie dlžníka s konkrétnou splátkou a pri súčasnom dodržaní podmienok a lehôt v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a pokiaľ neuplatní právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu/úveru v príslušných lehotách, také oprávnenie vo vzťahu k príslušnej splátke stráca; a prípadný nárok na úhradu takej splátky môže uplatniť „už len“ ako nárok na úhradu omeškanej splátky. Nemôže však úhradou takej splátky (prípadne ostatných starších splatných a neuhradených splátok) podmieňovať ne/zosplatenie dlhu/úveru (v upozornení na možnosť zosplatenia dlhu/úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že s poukazom na obsahové nedostatky listiny VÝZVA zo 16. novembra 2021 (v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), resp. jej neurčitost' ako právneho úkonu, hoc zaslanej aj doručenej do sféry dispozície dlžníka - žalovaného, v dôsledku ktorých tento jednostranný právny úkon veriteľa - právneho predchodcu žalobkyne je neplatný, nemožno následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru/dlhu listinou označenou ako Vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo 6. januára 2022, tiež zaslanou aj doručenou do sféry dispozície dlžníka - žalovaného považovať za platné a účinné. Uzavrel, že nadväzne platí, že žalobkyňa nepreukázala, že je nositeľkou žalobou uplatneného nároku a prislúcha jej aktívna vecná legitímácia. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý ďalej uviedol, že vychádzajúc z obsahu výziev postupcu I. F. L. zo 16. novembra 2021 mal odvolací súd za nepochybné, že v týchto nie je uvedená konkrétna splátka s ktorou mal byť žalovaný v omeškaní, čím nebol splnený zákonný predpoklad na zosplatenie úveru s následným dôsledkom absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní.

29. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Ňou zadefinovaná právna otázka (pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach) by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý nebolo jej žalobe vyhovie. Žalobkyňa ale túto otázku nastolila v inej situácii, v ktorej zamietnutie jej žaloby opodstatňoval aj samotný záver súdu, že žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že obsahové nedostatky listiny VÝZVA zo 16. novembra 2021, resp. jej neurčitost' ako právneho úkonu, v dôsledku ktorých tento jednostranný právny úkon veriteľa - právneho predchodcu žalobkyne je neplatný, nemožno následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru/dlhu listinou označenou ako Vec - vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo 6. januára 2022 považovať za platné a účinné a žalobkyňa nepreukázala, že jej prislúcha aktívna vecná legitímácia. Predmetná „dovolacia“ otázka sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkala takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

30. So zreteľom na doposiaľ uvedené dovolací súd konštatuje, že pri riešení dovolateľkou nastolenej

právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo odvolacím súdom k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, resp. k odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.